

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΛΑΣΤΙΓΕ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

(ΙΟΥΝΙΟΣ 1836.)

HOIHΣIΣ

Αἴτῶν τὸν μῆνα λόγιοι καὶ Ἰπουργοὶ μεγάλῳ
Καὶ Σύμβουλοι Γραμματεῶν κ' Ἰπαλληλίσκοι ἄλλοι
Ἐφημερίδων ἔγιναν συντάκται στὴν ἀράδα·
Ἐφημερίδων ἔπεσεν ἀκρίδα στὴν Ἑλλάδα·
Ἐδῶ ἡ Ἀθηνᾶ· ἐκεῖ Σωτῆρ ὁ μέγας τρόμος·
Ὁ εἰς χελώνην ἔφιππος παρέκει Ταχυδρόμος,
Κ' ἡ Σάλπιγξ μας, καὶ ἡ Ἥως, κ' ἡ Ἀναγεννηθεῖσα ...
Ἢ αὖρα ἐπιδημικῆ Ἐφημερίδων, φύσα
Καὶ ὕλην εἰς τὴν Μοῦσάν μου κωμικωτάτην δίδε,
Διότι δὲν τὴν ἐξαρκοῦν οἱ ΟΠΟΥΛΟΙ καὶ ΙΔΑΙ.
Τοῦ Τύπου σήμερον κ' ἐγὼ τὸ κείμενον ἄς δράξω,
Ἀφ' οὗ δὲν ἔχω ἄλλο τι καλῆτερον νὰ πράξω·
Ἀφ' οὗ καὶ ἡ Κυβέρνησις στ' ἀμμώδη μας ἐδάφῃ
Μὲ τὸ κονδύλι κάθεται κ' Ἐφημερίδα γράφει.

Ὅποτεν εἰς τὴν τρυφηλὴν Καθέδραν τῆς Δακίας
Ὁ Ἰψηλάντης ἔφθασεν ὡς νέφος τρικυμίας
Τῆς παλιγγενεσίας μας τὴν σάλπιγγα βαστάζων
Καὶ εἰς τὰ ὄπλα τὴν φυλὴν τοῦ Λεωνίδου κράζων,
Καὶ ἡ Ἑλλὰς ἠρωϊκῶν αἰσθανομένη κλόνον
Διὰ μᾶς ἐσύντριβε δεσμὰ τριῶν αἰώνων,

Κι' ὁ Νέγρης εἰς Ἐπίδαυρον κ' εἰς Ἄστρος δημοκράτης,
 Τὴν εἶθε τὸ Σύνταγμα λαμπρὸν διάδημά της,
 Ὁ Τύπος τότε καὶ ἰσχὺν καὶ μέγα εἶχε κλέος,
 Καὶ δι' αὐτὸν ὁ Βύτζαρης ἀπέθνησκε γενναίως.
 Ὡς νέα, ἧτις στέφεται μὲ κρίνα καὶ μὲ ρόδα
 Κ' ἐκτὸς τοῦ προκυλίου της δὲν ἔβγαλε τὸν πόδα,
 Παιρθένος ἦσον κατ' ἀρχάς, Ἐλευθεροτυπία,
 Καὶ σήμερον κυλίεσαι εἰς τὰ χαμαιτυπεῖα...
 Θρασεῖα ἴσως φαίνεται ἡ ἔκφρασις αὐτῆ μου
 Κι' ὀλίγον φιλελεύθερος ὁ ποιητὴς τοῦ δήμου.
 Μετὰ καρδίας ἀληθῶς, ὦ φίλοι, περιλύπου
 Νὰ σὰς ἐκθέσω ἔρχομαι θεατρισμὸν τοῦ Τύπου.
 Πλὴν τὰς Ἐφημερίδας μας ἐν γένει ἀς ἰδῶμεν
 Πρὶν στοῦ Σωτῆρος τὴν πομπὴν μὲ θλίψιν μας ἐμβῶμεν.

Ἡ Σάλπιγξ, εὐαγγελικὴ στοὺς λόγους καὶ στὸ ἦθος,
 Περιπατοῦσα μὲ σταυρὸν κρεμάμενον στὸ στῆθος
 Καὶ μὲ τὰ κομπολόγια τοῦ Ὄρου εἰς τὰς χεῖρας,
 Κυττάζει μὲ χασμυρητὰ τὰς οὐρανίους θύρας.

Γραμματικὴν Λασκάρως, Τετράτομον Πατοῦσα
 Ἡ διδασκάλισσα Ἡὼς εἰς χεῖράς της κρατοῦσα,
 Παντοῦ γυρεύει μαθητὰς, κἀνένα δὲν εὕρισκε
 Κι' ἀπ' τὰ πολλὰ της γράμματα της πείνας ἀποθνήσκει.

Μὲ μετρημένα θήματα, εἰρηνικὰ καὶ ἴσα
 Μεσαῖον δρόμον τρέχουσα ἡ Ἀναγεννηθεῖσα,
 Φιλόσοφος ποιήτρια, τὴν Στάελ ὁμοιάζει
 Καὶ δόγματα πολιτικὰ ρομαντικῶς ἐκφράζει.

Ἴδου κι' ὁ Ταχυδρόμος μας μὲ τ' ἀρτεσιανά του
 Ἀρτιφανῆ πηγάδια καὶ μὲ τὸν Πειραιᾶ του
 Βαστάζει κηροψάλιδον εἰς τὴν σοφὴν του χεῖρα
 Κ' εἰς τὸ κεφάλι του φορεῖ κωνοειδῆ σθυστήρα.

Πασκῖνον τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐβάπτισε συντάκτην,
 Καὶ τὸν Σωτῆρα μέμφεται πικρὰ ὡς λειποτάκτην-
 Αἱ γνώσεις του εἶν' ἄφθοναι καὶ τ' ἄρθρα του ποικίλα
 Πολλὰκις τρία τέσσαρα συγγρόνως ρίπτει φύλλα
 Εἰς τὸ κοινὸν ὁ φλογερὸς κι' ὀργίλος Ταχυδρόμος.
 Ὁμοίως τῆς Ἀνατολῆς ὁ τρέχων πεζοδρόμος,
 Εἰς τοῦ Κυνοῦ τὰ κάμματα ἰδρῶνων καὶ ἀσθμῶνων
 Κ' εἰς πολυπόθητον σκιὰν μεγάλου δένδρου μένων,
 Τὰ ἔξω του φορέματα τινάζει ἕνα ἕνα
 Καὶ πέρνει τὸν ἀέρα του μὲ στήθη ἀνοιγμένα.

Ἡ Ἀθηνᾶ μας, Ληάπισσα μ' ἀμελημένον σῶμα,
 Μὲ λερωμένον ἔνδυμα, μ' ἀπύλωτον τὸ στήμα,
 Πολυλογοῦ, αὐθάδισσα καὶ ἄλλη Μπουμπουλῖνα,
 Μὲ ὕφος πατριωτικὸν μᾶς λέγει τοῦτ' αἰνᾶ:
 Πλὴν εἰς τὰς συγχισμένας της καὶ φράσεις καὶ ἰδέας
 Τοῦ Ἄστρου μᾶς ἀνακαλεῖ καὶ τὰς πορτοκαλέας
 Καὶ τοὺς ἐρημωμένους του καὶ σκιασμένους δρόμους,
 Καθ' οὓς ἐσχεδιάζαμεν Συντάγματα καὶ νόμους.

Κουφότης, ἐπιφάνεια καὶ ἀστασία ὄλος
 Καὶ ὡς συνήγορος γυρνῶν τὰς φράσεις του εὐκόλως,
 Περιπλανᾶται ὁ Σωτῆρ ἀπ' ἐν εἰς ἄλλο μέρος
 Σκορπίζων λέξεις ἠχηρὰς καὶ πάταγον ἀέρος.
 Πολεμιστῆς ἀκούραστος, εἰς τὴν πυρὰν ἐμβαίνειν
 Μὲ ἵππον ἀπὸ σιδηροῦν πλεγμάτι σκεπασμένον,
 Τρεῖς χρόνους ἀδιάκοπα μὲ ὑψωμένον δόρυ
 Ἰπὲρ ψυχῆς του μάχεται καθὼς οἱ Στυροφόροι.

Ἀγανακτεῖ καὶ μαίνεται Σωτῆρ ὁ πατριώτης,
 Σωτῆρ ὁ φιλελεύθερος καὶ πάντα ιδιώτης,
 Τὸ Ἰπουργεῖον θεωρῶν καὶ ἀτελὲς καὶ κοῦφον,
 Νὰ στέκεται μὲ κεφαλὴν σκυμμένην χωρὶς σκουῖφον...

Ἡμέραι γενναϊότητος, ἡμέραι χαρακτηῆρος,
 Καθ' ἃς ἡ τύχη καὶ ἀρετὴ ἐφάνη τοῦ Σωτῆρος!
 Ἀπὸ ἐμπρός του ἔξαφνα τὰς ἐπωμίδας χάσας,
 Τὴν μέλλουσάν του εὐκλειαν καὶ τὰς ἐλπίδας πάσας,
 ὣς λέων ὠρυόμενος ἐσήκωνε τὴν χαιτήν
 Κ' ἐπρόφερε στὴν λύσσαν του Γαλλίαν καὶ Κωλέττην
 Καὶ Ἀρμανσπέργην καὶ Ὄθωνα, ὀνόματα τρεῖς πήχαις·
 Κ' οἱ Γραμματεῖς μας ἔντρομοι, μὲ ὠρθωμέναις τρίχαις
 Κ' ἐμπρός του ζαρνόμενοι ὡς οἱ βρεγμένοι γάτοι,
 Τὸν παρεκάλουν νὰ σταθῆ, ν' ἀκούσῃ καὶ κομμάτι·
 Κι' αὐτὸς ἐκραύγαζεν· « εὐθύς... ἀμέσως... τὸ κονδύλι...
 Κ' ἐκ θεμελίων νὰ σεισθοῦν τοῦ Κράτους ὅλ' οἱ στῦλοι!.. »
 Μὲ τὸ αὐτὸ ἥρωϊκὸν καὶ ἀπελπισμένον ἦθος
 Ἐφώναζε στῶν ἄλθανῶν τὸ φοβισμένον πλῆθος
 Μεσολογγίτης ὁ κλεινός, ὁ σώζων τὴν Ἑλλάδα
 Καὶ στέκων στὴν ὑπόνομον μὲ ἀναμμένην δᾶδα·
 Φωτῆν ἐκεῖνος ἔβαλλε, καὶ ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι
 Οἱ λίθοι σφενδονίζοντο καὶ ἐσειόντο οἱ λόγγοι·
 Φωτῆν καὶ αὐτὸς μᾶς ἔβαλε, καὶ ἀντὶ ἀστροπελέκι
 Πυροτεχνίας εἶδαμεν ἀσήμαντον φυσίκι...

Τὸ γράμμα τοῦ Κωλέττου σου ἐτύπωσες, Σωτήρη·
 Πλὴν, σ' ἐρωτῶ, τί σήμκινεν αὐτὸ τὸ τρίξι λίρι;
 Εἰς τὰς πενηνταδύω του παχείας χιλιάρδας
 Ἐξαπλωμένους ἦσυχαι καὶ χαίρων ὁ γεννάδας,
 Σὲ γράφει ὡς νὰ ξεψυχᾷ· « Σωτήρη μου, σ' ἀρίνω...
 « Σωτήρη μου, διὰ δόχον τῆς δόξης μου σ' ἐγκρίνω...
 « Σωτήρη μου, τὸ στάδιον, ὅπου σ' ἀνοίγη, τρέχε
 « Κ' εἰς μνήμην σου, Σωτήρη μου, τοῦ Ἑλληνά μου ἔχε... »
 Ὡς κληρονόμοι γνήσια τοῦ ζῶντος μακαρίτου,
 Γελῶ μ' ἐσένα τὸ μωρὸ καὶ ὄρφανὸ παιδί του.

Τὰ τόσα σου Τροπάρια καὶ τὰ Χερουβικά σου,
 Ποῦ ἔψαλλες ἕως ἔχθης στὸν Ἀρμανσπέργ, στοχάσου·
 Καθ' ἑβδομάδα λίθανον τὸν πρόσφερες μὴν λίτραν,
 Τὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραμονεύων μίτραν.
 Δὲν ἔλαβες τὸ Δίπλωμα καὶ διὰ τοῦτο, φίλε,
 Ἐγέμισαν αἱ γαλλικαὶ καὶ Ἑλληνικαὶ σου στῆλαι
 Καὶ ἀπὸ τόσας ἐθνικὰς διατριβὰς ὠραίας
 Καὶ ἀπὸ τόσας ὑψηλὰς ἐκφράσεις καὶ ιδέας;
 Σωτήρ μου, Σύνταγμα ζητεῖς; ὦ πατριώτη, χαῖρε!..
 Πλὴν εἰς τὸν νοῦν σου τοὺς καλοὺς καιροὺς ἐκείνους φέρε,
 Ὅποταν τοῦ Συντάγματος ἀφίνων τὴν σημαίαν
 Τοῦ Ἄβελ καὶ τοῦ Ἐἰδὲκ προσκύνεις τὴν ρομφαίαν.

Γνωρίζετε τοὺς τωρινούς Ἐφημεριδογράφους,
 Τοὺς κυβερνήτας καὶ ὀδηγοὺς τοῦ ἐθνικοῦ μας σκάφους;
 Ἀκούσατε ἀνέκδοτον καὶ ἱστορίαν νέαν,
 Καὶ λάβετε περὶ αὐτῶν τὴν πρέπουσαν ιδέαν.

Κατ' ἐγκατάλειψιν θεοῦ καὶ πειρασμὸν διαβόλου
 Συναπαντήθη μ' ἕνα των εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου·
 Τὸν δάκτυλόν του κατ' ἐμοῦ σαλεύων μὲ φοβέραν,
 Δὲν μὲ ὀπισωγύρισεν οὐδὲ τὴν καλημέραν·
 Ὡς ὁ Ἀυλῆτος ἔμεινα τοῦ Σακεσπῆρου, τρέμων
 Μὴ γράψῃ θέματ' ἄρματα καὶ κατ' ἐμοῦ ὁ δαίμων·
 Εἰς τί λοιπὸν τὸν ἔπταισα ἐπιθυμῶν νὰ μάθω
 Καὶ νὰ προλάβω τὸ κακὸν πρὶν νόστιμην τὴν πάθω,
 Ὑπάρχω στοῦ Βελζεδουήλ τὸν ἀπεικταλὸν οἶκον
 Συλλογισμένος καὶ ἔντρομος ὡς τὸ ἀρνὶ στὸν λύκον.

Στὸ μίγξ του Κατᾶστημα ἐλθόντω κατὰ πρῶτον·
 Ἀστέγαστον, ὀρθόνοικτον καὶ πρὸς βορρᾶν καὶ νότον,
 Καὶ εἰς στήρᾶ κιβώτια στοιχεῖα φραγμένα,
 Καὶ τυπογράφων πρόσωπα μελανομαυρισμένα·

Εἰς δὲ τὴν θύραν, ἔκραζαν ἐμπόρων ὑπηρέται
 Πῶς εἶν' οἱ φιλελεύθεροι κακοὶ χρεωφειλέται,
 Κ' ἐγύρευαν τὴν πληρωμὴν μελάνης καὶ χαρτίου
 Ἀγορασθέντων πρόπερσι τὴν πρώτην Ἀπριλίου.

Τῆς δοξασίας τῆς κοινῆς τὸν μέγαν Παραστάτην,
 Τῶν ἐθνικῶν δικαίων μας τὸν ἔνθερμον προστάτην
 Ἐζήτησα ... καὶ μία χεὶρ τὸν οἶκόν του μὲ δείχνει
 Ἐμβαίνω ... εἰς τὰς ὀροφὰς χρυσοῦ ἀστράπτουν λύχνοι·
 Γαλλίας ἐδῶ ἐπιπλα· Ἀγγλίας ἐκεῖ σκεύη ...
 Αὐτὰ παθαίνει ὅποιος τὸ ἔθνος του δουλεύει!

Τῶν Ἰπουργείων ἐμβαίνουν Ἰπάλληλοι κρυφίως,
 Φιλοτιμούμενοι καθεὶς καὶ λαχταροῦντες ποῖος
 Τὰ μυστικὰ ποῦ ἔμαθε νὰ τὸν πρωτομηνύσῃ,
 Καὶ τῆς ἐγεμυθείας του τὸν ὄρκον ν' ἀθετήσῃ.
 Ἐκεῖ τὴν γενειάδα του Διάκονος πομπεύων
 Καὶ τὸν Ἀρχιερέα του ἀτίμως στηλιτεύων,
 Ἐκεῖ κ' ἐκεῖνος ἤρχετο· ἐκεῖ καὶ σπουδαρχίδαι
 Ὁμίλουν πατριωτικὰ ὡς ἄλλοι Ἀριστεῖδαι.
 Ἀκίνητος, ψυχρότατος, σιωπηλὸς ὡς τάφος,
 Τοὺς ἤκουεν ἀγέρωχα ὁ Δημοσιογράφος.

Μὲ ὑπεδέχθη σοβαρὰ, ἐγέλασεν ὀλίγον
 Κι' ὡς Ἰπουργὸς μ' ἐλάλησε τὰ χεῖλη μεσανοίγων·
 Ἐζήτησα νὰ τὸν ἰδῶ ἄλλοῦ καὶ κατὰ μόνας·
 Τρεῖς γλαφυροὺς μὲ ἀνοιξε πολυτελεῖς κοιτῶνας·
 Μὲ εἰλικρίνειαν τὰ πᾶν τὸν ἐξωμολογήθηεν,
 Καὶ τὴν αἰτίαν ὄλου μου τοῦ φόβου δὲν ἀρνήθηεν·
 Ὁ Βροῦτός μας μ' ἀγκάλησσε, μοῦ ἔσφιξε τὴν χεῖρα,
 Καὶ μὲ φιλίας φλογεῶς γυμνόμενον κρατῆρα
 Φιλῶν με εἰς τὸ μέτωπον δεκάκις κ' εἰκοσάκις,
 Μὲ εἶπεν εἰς τὸν οἶκόν του νὰ ἔρχωμαι συχνάκις ...

Καὶ τὴν ἐσπέραν; .. μ' ἔχουσε βροχὴν κακολογίας
 Εἰς πέντε του διατριβὰς βαναύσους καὶ γελοίας.

Εἰς καταχρήσεις σήμερον τοιαύτας ὑποπίπτει
 Καὶ ἀπὸ αἰσχος τὴν κλεινὴν πατρίδα μας καλύπτει
 Ὁ Τύπος, τοῦ ἀγῶνός μας τὸ λάφυρον καὶ δῶρον.
 Ἀλλὰ ὁ σπόρος ἔπεσεν εἰς χώραν καρποφόρον,
 Καὶ θ' ἀναθάλη ἀνθηρὸς ἀγρὸς ἐλευθερίας,
 Καὶ ἤδη βλέπω τὰς σοφὰς Θεὰς τῆς Πιερίας
 Εἰς τὴν ἀρχαίαν κοίτην των νὰ ἐπιστρέφουν ὄλαι,
 Ὡς αἱ Πλειάδες τ' οὐρανοῦ ἀγναὶ καὶ φωτοβόλαι.

Ἀρχίζει πάλη νοερά κ' ἐξέρχονται ἰδέαι,
 Ὡς Νύμφαι ἀπὸ τὸν βυθὸν ὠκεανοῦ ὠραῖαι
 Μὲ στέφανον κοράλλινον, μὲ πέπλον ἐκ πορφύρας·
 Λιούω καλάδηματα καὶ ἤχους θεῖας λύρας.
 Καθὼς ὁπότεν ὑετὸς Μαρτίου καρποφόρος
 Ν' ἀνθοστολίση ἔρχεται τὴν πεδιάδα, τ' ὄρος,
 Μακρόθεν ἀναγγέλλεται μὲ πάταγον ἀέρων
 Κ' εἰς μαργαρίτας χύνεται τὴν ἀφθονίαν φέρων,
 Ὁμοίως καὶ τοῦ Τύπου μας ὁ συγκρουσμὸς ὁ μέγας
 Καλὰ θὰ φέρῃ στὰς πτωχὰς ἐλληνικάς μας στέγας.

Ἄν καὶ καλύπτει κάποτε σκοποὺς μηχανορράφων,
 Τὸ ἔργον εἶναι ἅγιον τῶν Δημοσιογράφων.
 Τοῦ κάτω κόσμου κάτοικος, καὶ τοῦτόν μας ἐκπλήττων,
 Τυπογραφίας ἀρχηγὸς καὶ ὁ Φραγκλῆνος ἦτον.
 Οἱ Ἕλληνες τῆς ἱερᾶς Ἐλευθεροτυπίας
 Τὰς τόσας συναισθάνθημεν μεγάλας συνεπειάς.
 Δὲν θέλομεν τὴν στερηθῆ χωρὶς σφαγὴν οἱ ζῶντες,
 Τὴν δάφνην τῆς τὴν ἱερὰν ἀκόρεστα φαγόντες.
 Ἐκήρυξε τὸν πόλεμον εἰς τὰς Τυπογραφίας
 Βιωρβῶνος ὁ χιλιετῆς Μονάρχης τῆς Γαλλίας.

Ὡς πυροβόλων στόματα καὶ τὰ Τυπογραφεῖα
 Νὰ κλείσῃ ἐπιχειρησθαίς, τοῦ Τύπου τὰ στοιχεῖα,
 Τῶν ἰδεῶν ἐζήτησε τὰ βόλια νὰ συντρίψῃ.
 Τί ἔκαμε; κατώρθωσε τὸν θρόνον του νὰ βίψῃ.

Φρικτὴ αὐγὴ τῆς εἰκοστῆς ἐβδόμης Ἰουλίου!
 Ἡμέρα εἰς Παρίσια στασιασμοῦ ἀγρίου!
 « Στὰ ὄπλα! » ἔκραξε λαὸς ἀμέτρων χιλιᾶδων
 Τὸν θούριον Διθύραμβον τῆς Μικσσαλίας ἄδων,
 Καὶ ὅμοιος μ' ἀφρίζοντα, μὲ γαυριῶντα ἵππον,
 Εἰς τὰς πλατείας ἔτρεχε μὲ πάταγον καὶ κτύπον·
 Ὡς ταῦρος σφραγισμένος ἐγγύγγυζεν ἠ πόλις,
 Ταραττομένη, βίουσα καὶ κρατομένη μολίς.
 Πλὴν αἶμα αἰσθάνομενος πολίτου εἰς τὰς φλέβας,
 Ὁ στρατιώτης στέκεται καὶ θεωρεῖ με σέβας.
 Αἰὼν ἀδόλου ἀρετῆς, ὁ Λαφαγέτης πάλιν
 Εὐθύνει τὴν ἔθνοφρουρὰν τῶν Γάλλων τὴν μεγάλην,
 Κ' εἰς τὴν Γαλλίαν ἠ ὀρμὴ γαληνῆ τοῦ δήμου.
 Ἄλλ' ἐπὶ πλοίου μισθωτοῦ, ἀγνώστου καὶ ἀσήμου
 Ἀποδημεῖ μὲ ταπεινὰ καὶ πένθιμα ἱστία
 Βουρβώνων ἠ πεμπάχαις μεγάλῃ Δυναστεία.

Ἴδου ἀφρόνων Ἰπουργῶν καὶ Αὐλικῶν κολάκων
 Τί φέρουσιν αἱ συμβουλαὶ... Πλὴν πλήθος Πολιτιάκων
 Πολλάκις καὶ τοῦ Ὄθωνος δὲν ἔλαβεν ὁ θρόνος
 Καὶ ἀνικάνους Ἰπουργοῦς καὶ ξένους τοῦ ἀγῶνος;
 Τὸ ἔθνος θέλει στιβαρὰν πηδαλιούχου χεῖρα,
 Καὶ Ἰπουργοῦς μὲ δυνάτον καὶ νοῦν καὶ χαρακτῆρα.
 Πλὴν εἰς Συμβούλους ἔμειναν τὰ Ἰπουργεῖα τῶρα
 Καὶ εἰς αὐτοῦς τοῦ σκάφους μας ἠ πρύμνη καὶ ἠ πῶρα·
 Κ' οἱ Γραμματεῖς μας; ἠ ἔκδοτοι στὴν ἀργυρολογίαν
 Καὶ μόνον ἀποβλέποντες εἰς τὴν νεομηνίαν,

Τὸν πλήρη δίσκον προσκυνοῦν τῆς ἀργυρᾶς σελήνης...
 ὦ! χαῖρε, Πριβιλέγιε ὁ τῆς Δικαιοσύνης!
 Καὶ σὺ τῶν Ἐξωτερικῶν φιλότιμε Πετράκη!
 Καὶ σὺ τῶν Ἐσωτερικῶν εὐνοῦστατε Κωστάκη!
 Καὶ σὺ ὁ τῶν Θερησκευτικῶν Βυζάντιε Σκαρλάτε,
 Ἀπο εὐχὰς συνοδικὰς πατόκορφα γεμάτε!
 Καὶ σὺ τῆς Ἐκπαιδεύσεως ὦ φίλε Παγκαθῆ μου!
 Σᾶς χαιρετᾶ ὡς Ἰπουργοῦς ὁ αἰοδὸς τοῦ δήμου.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἐξ Ἀθηνῶν, 23 Ἰουνίου.

Ἀνέγνων, φίλε, τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ὀρθὴν θεωρῶ τὴν παρατήρησίν σου ὅτι, ὡς ἴσως τὸ ἔθνος λάβῃ τὰς ἡνίας τῆς Κυβερνήσεως, ἀναρχία καὶ ἀθλιότης· ὡς ἴσως πάλιν ἡ Κυβέρνησις ἔχῃ δύναμιν ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους, ἢ κατάχρησις τῶν Ἰπουργῶν τῆς ἀπεριόριστος. Δὲν ἀρκεῖται ἢ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία εἰς τὰ ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς ὀκτῶ περίπου δεκατημέρια τῆς ἑλληνικῆς γῆς· θέλει καὶ τὴν τῶν προικῶν τῆς Εὐβοίας· θέλει καὶ τὴν ἰδικήν σου. Ἀπονέμουσα παραλόγως εἰς τὸν Σουλτάνον τὸ παρὰ τῶν Πρωτοκόλλων ἀναιρεθὲν προνόμιον τῆς ἀπολύτου κυριαρχίας του ἐφ' ὅλων τῶν ἰδιωτικῶν κτημάτων τῆς Εὐβοίας, καὶ καθιστῶσα τὸν νόμιμον Βασιλέα Ὄθωνα Σουλτάνον, κληρονόμον τοῦ ἀνυπάρχοντος αὐτοῦ δικαιώματος, προσβάλλει τὴν ἱερὰν ἀρχὴν τῆς ἰδιοκτησίας.

Φοβεῖται, φίλε μου, μήπως ἐν ᾧ διάγεις βίον φιλοσοφικὸν καὶ γαληναῖον εἰς τὸ ἀγροτικόν σου ἄσυλον αἰφνίδιον τῆς Οἰκονομίας διάταγμα σε διώξῃ ἀπὸ τὸν οἰκίσκον σου, ἀφαρπάξῃ τοὺς ἀροτῆράς σου βόας, διασκορπίσῃ τὸ ποίμνιόν σου, καὶ οἱ κηφῆνες ἡμεῖς τῆς Πρωτευούσης φάγωμεν τὸν κηρὸν καὶ τὸ μέλι τῶν κυψελῶν σου. Ἀλλὰ τοιαύτης αὐθαιρέτου πράξεως φόβος ἀς μὴ ταραττῇ τὴν ἡσυχίαν σου. Ἡ Δημοσιότης, κραταιότερα καὶ αὐτοῦ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπι-

κρατείας, ἐγκαθιδρύεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπερασπίστρια τῶν ἀπαρχαγράπτων τοῦ πολίτου δικαίων.

Ἡ παρούσα ἐποχὴ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀξιωματικῶς ἐξετελέσθη σιωπηλῶς ἔργον πλείστου λόγου ἄξιον· ἡ ἐλευθερία τοῦ Τύπου, μόλις πρότερον ἀνεκτή, καθιερώθη σήμερον. Ἡ ἐξουσία, εἴτε στερουμένη πύρων χρηματικῶν καὶ στρατευμάτων ὥστε διὰ τῆς βίας νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα, εἴτε ὑπενδίδουσα εἰς τὴν θέλησιν τῶν δύο συνταγματικῶν ἐκ τῶν τριῶν μεγάλων Δυνάμεων, εἴτε τέλος πάντων ἐξ οἰκειότητος καλῆς προαιρέσεως, ἀνεγνώρισε τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐλευθεροτυπίας, καὶ πρὸς τοὺς κατακρίνοντας τὰς πράξεις τῆς ἀνέλαβε τὸ ἔργον τῆς ἀπολογίας· ὅπου δὲ ἡ Κυβέρνησις ἐπιχειρεῖ ν' ἀπολογηθῇ περιμένεται κατόπιν ἢ πρόοδος.

Ἴδου λοιπὸν ἀνηγέρθη Δικαστήριον κοινῆς δοξασίας, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὴ παρουσιάζεται ἡ Κυβέρνησις. Ἴδου λοιπὸν ἠνοίχθη στάδιον, ὅπου ἀρχεται κοινωφελῶν ἰδεῶν ἔρευνα, καὶ πραγματοποιεῖται ἤδη τὸ προαγγελθὲν εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολήν μου μέλλον· αἱ συζητήσεις τῶν ἀρχῶν διαδέχονται τὰς λογομαχίας τῶν φατριῶν.

Δύω ἐφημερίδες νέαι, ὁ Ταχυδρόμος καὶ ἡ Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, ἀνεφάνησαν πρὸ μικροῦ εἰς τὸν πολιτικὸν μας ὀρίζοντα. Δύω ἀκόμη ἄλλαι περιμένονται· ἡ Πρόοδος, ἥτις προεκηρύχθη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, ἥτις κυοφορεῖται ἤδη, ὡς ψιθυρίζεται, εἰς τὸν ἐγκέφαλον λογίων τινῶν... Εἴθε νὰ μὴ φανῶσιν ὀνομαζόμεναι οὕτω κατ' εὐφημισμὸν! Βλέπεις λοιπὸν, φίλε, ὅτι ὁ περιοδικός μας Τύπος προοδεύει καθ' ἡμέραν, καὶ ὅτι βαθμηδὸν ἡ διανοητικὴ τῆς Ἑλλάδος κλάσις πολυπλασιάζεται, διότι πῶς ἄλλῶς ἐδύναντο ἐφημερίδες τόσαι νὰ ὑπάρξωσιν;

Ὁ Ταχυδρόμος, ἡμερολόγιον τῆς Κυβερνήσεως, εἶναι ὑπὸ

τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως Γραμματείας· ἀλλ' ἀθλίως καὶ διευθύνεται καὶ συντάσσεται· κάμμία νεοφανῆς ἰδέα· κάμμία τῶν πραγμάτων ἀνάπτυξις· ὕψος ἐκνευρισμένου, ἐκφράσεις τετριμμέναι, καὶ πολλάκις προσωπικότητες ἐξερχόμεναι ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Σωτήρος. Νάνος πολεμιστῆς ἐνεφανίσθη γελοιωδῶς εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης· ὑπὸ τὴν περιεσφαλαίαν ἢ κεφαλή του βαρυνομένη κλίνει πρὸς τοὺς ὤμους, τὸ σωματίον του καταθλίβεται ὑπὸ τὸν θώρακα, λυγίζονται οἱ πόδες του ὡς κάλαμοι, καὶ οἱ θεαταὶ συρίζουσι εἰς τὴν παρουσίαν τοιοῦτου πυγμαίου.

Ἡ Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλὰς διακρίνεται διὰ τῆς ἐμβριθείας τῶν συλλογισμῶν τῆς καὶ τοῦ σεμνοπρεποῦς τῆς βαδίσματος· ἀκολουθεῖ τὸ αὐτὸ πολιτικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον σ' ἐξέθεσα εἰς τὰς προλαβούσας μου ἐπιστολάς, τείνει δηλαδὴ πρὸς τὴν κατάπαυσιν τῶν φατριαστικῶν ἐρίδων καὶ τὴν ἐναρξίν τῶν ἐπιωφελῶν συζητήσεων. Ἀλλὰ τὰ βήματά της, βραδέα καὶ ἀβέβαια, μαρτυροῦσι τὸν φόβον τῆς μήπως ὀλισθήσῃ ἢ παρεκτραπῆ ἐκ τῆς μεσαιᾶς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἐνεχάραξεν εἰς ἑαυτήν.

Ὁ νοερὸς αὐτὸς ἀγὼν, ὁ διαπληκτισμὸς οὗτος τόσων Ἐφημερίδων μας ποῦ θέλει μᾶς φέρει;.. ποῦ;.. κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἀνάπλασιν ἀληθοῦς Ἰπουργείου, καὶ μετέπειτα εἰς τὴν καθίδρυσιν συνταγματικῆς Κυβερνήσεως.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχομεν Ἐλευθεροτυπίαν, Ὁργανισμὸν Δήμων, Ὁρκωτοῦς Κριτὰς, Δικαστήρια ἀνεξάρτητα, (διότι δὲν ἐπιβάλλει πλέον εἰς ταῦτα ἡ Ἐξουσία ἱερόσυλον χεῖρα ὡς ἐπὶ Μουρέρου,) καὶ σκιάν τινα Νομοθετικοῦ Σώματος. Ἡ ὕλη λοιπὸν τῆς συνταγματικῆς οἰκοδομῆς ὑπάρχει· ἀλλὰ τὸ κτίριον ἀκόμη δὲν ἀνηγέρθη. Παρεκτὸς τούτου, ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία προέβη πολὺ ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Καποδιστρί-

ου. Ἡ κατασκοπεῖα τότε ὑπεφέρετο· σήμερον τὸ ἔθνος ὅλον ἀνεγείρεται ἀπὸ φρίκην εἰς μόνον τ' ὄνομά της. Τάφου τότε σιωπῆ ἐβασίλευεν εἰς γῆν ἑρειπίων, καὶ οἱ πολῖται δὲν ἐτόλμων νὰ προφέρωσιν ὄχι γογγυσμὸν τινα κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' οὐδ' ἐπίκρισιν ἀπλῶς τῆς διαγωγῆς τοῦ μικροτέρου Ἰπαλλήλτου της· σήμερον ἀνακρίνομεν καὶ Ἰπουργοὺς καὶ Κυβέρνησιν· καὶ τοῦτο ὄχι μόνον διὰ ζώσης φωνῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ Τύπου· ὄχι μόνον ἀνεξάρτητοι ἄνδρες τινές, ἀλλ' ὅλοι γενικῶς ἡμεῖς μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν Ἰπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀναντιρρήτων ὅτι δὲν θέλομεν σταθῆ ἑδῶ, ὅτι καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ θέλομεν ζητήσῃ βελτιώσεις, ὅτι καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἔτι τὰ πράγματα θέλουσι βελτιωθῆ;

Πρώτη φωνή, ἀρχίζουσα ἐκ τῆς σήμερον νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ στόματά μας καὶ μέλλουσα νὰ ἐξαπλωθῇ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, εἶναι ἡ σύνθεσις Ἰπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπὸ ἔμφρονος καὶ γενναίου χαρακτῆρος ἀνδρας. Πᾶς κλάδος διοικητικῆς εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν ἰκανὸν καὶ ἄξιον τῆς κοινῆς ὑπολήψεως Ἰπουργὸν του· νευρὸς παστον καὶ κολοβὸν Ἰπουργεῖον δὲν ἀνεχόμεθα πλέον οἱ Ἕλληνες, διότι ὅλοι ἀπὸ τοῦ μεγαλητέρου μέχρι τοῦ μικροτέρου θέλομεν ἀμεταστρεπτῆ τὴν πρόοδον τῆς κοινωνίας· διότι ὅλοι, ἀπὸ τὸ 1821 ἔτος λαβόντες τὸν πυρετὸν τῆς ἑλληνικῆς ἀναπλάσεως, ἔχομεν ἔτι τὴν θέρημν αὐτὴν, καὶ τὴν αὐγὴν ἐγειρόμεθα συλλογιζόμενοι τί καλὸν ὑπὲρ Ἑλλάδος μέλλει νὰπραχθῆ, καὶ τὴν ἐσπέρην πίπτομεν εἰς τὴν κλίνην ἐρωτῶντες ἡμᾶς αὐτοὺς τί ἐκέρδισε σήμερον ἡ Ἑλλὰς.

Ἄλλη φωνή, μέλλουσα νὰ διαδεχθῆ τὴν πρώτην, εἶναι ἡ ἐθνικὴ ἀντιπροσώπευσις. Ἡ πεφωτισμένη Εὐρώπη ἄς μὴ νομίσῃ ὅτι τὴν ἀντιγράφωμεν, ὅτι ἐξ αὐτῆς λαμβάνομεν τὴν κίνησιν. Ἡ Ἑλλὰς, ἔχουσα τέχνα διανοητικὰ ὅλα καὶ σκε-

πτόμενα, ταχέως ἢ βραδέως θέλει κυβερνηθῆ ἀπὸ Διοίκησιν δίδουσαν εὐθύνην τῶν πράξεών της. Ἐκτὸς τούτου, διαχωριζομένη ἀπὸ θαλάσσης καὶ ὄρη, ἔχουσα εἰς πᾶσαν νῆσον καὶ εἰς πᾶσαν Ἐπαρχίαν ἐπιτόπια ἰδιαίτερα συμφέροντα, καὶ ἐκ τῆς τοπογραφικῆς αὐτῆς θέσεώς της φαίνεται προωρισμένη διὰ παραστατικὸν εἶδος Κυβερνήσεως, ὅπου νὰ φιλονεικῶνται δι' Ἀντιπροσώπων ὅλα τὰ μερικὰ της αὐτῶν συμφέροντα. Ἡ Ἑλλάς, εὐστόχως εἶπεν Ἐφημερίς τις, κεῖται εἰς τὰ πρόθυρα τῶν τριῶν κόσμων, ἐν μέσῳ τῆς παλιγγενεῖας τῶν ἰδεῶν. Διάφοροι ὕδοιπόροι διαπερῶσιν αὐτὴν καθ' ἡμέραν, οἱ μὲν, ἐκ τῆς θερμῆς καὶ φιλελευθέρου φυλῆς τῶν Γάλλων, οἱ δὲ, σύννοες καὶ ἀπὸ τριῶν ἡδὴ αἰῶνων θηλάσαντες τὸ γάλα κοινοβουλευτικῆς Κυβερνήσεως Ἀγγλοὶ, καὶ ἀφίνουσιν οἱ πολλοὶ ἐλευθέρων ἰδεῶν ἴχνη.

Φωτισμοῦ δραστήριον μέσον, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις, ἂν καὶ μεγαλητέρα τῆς τῶν ἐφημερίδων, δὲν ἐκτείνεται ὅμως τόσον μακρὰν, εἶναι καὶ αἱ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγόμεναι ἤδη σκηνηκαὶ παραστάσεις. Οἱ Ἕλληνες ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται δυνατὴν πρὸς αὐτὰς κλίσιν, καὶ ἀναμφιβόλως αἱ τερψικάρδιοι τῆς ἠθικῆς αὐτῶν Σχολαὶ θέλουσι ρυθμίσει μεγάλως τὴν κοινωνίαν μας· θέλομεν μετ' ὀλίγον χρόνον ἰδεῖ θέατρα, τοῦ τοιούτου ὀνόματος ἄξια, νὰ διαχέωσιν εἰς πεντακοσίους καὶ χιλίους ἀκρατὰς τὴν ὑγιῆ φιλοσοφίαν τοῦ Βολταίρου καὶ νὰ ἐμπνέωσι τὸν ὑψηλὸν χαρακτῆρα τῶν ἡρώων τοῦ Κορνηλίου καὶ Ἀλφιέρου. . .

Ἦθελα, φίλε, νὰ ἐξακολουθῆσω τὴν μετὰ σοῦ διὰ τοῦ καλάμου συνομιλίαν μου· ἀλλ' ἀναγκάζομαι νὰ παύσω. Σήμερον τὸ προσωπικὸν τοῦ νέου διοικητικοῦ ὀργανισμοῦ ἐδημοσιεύθη, καὶ ἄλλοι μὲ τριῶν πηγῶν πρόσωπα, ἄλλοι μὲ ἀκτινοβόλα μέτωπα ἔρχονται εἰς τὸ δωμάτιόν μου· οἱ πρῶτοι,

φρονάττοντες ἐκ τῆς ὀργῆς, ἐπικαλοῦνται τὰ σατυρικά μου βέλη κατὰ τῆς Κυβερνήσεως· οἱ δεῦτεροι, σχιρτῶντες ἐκ τῆς χαρᾶς, θέλουν νὰ λάβω εἰς χεῖρας τὴν κιάραν καὶ νὰ ψάλω φαιδρὸς μετ' αὐτῶν.

-Τὸ ρόδον τὸ τῶν Ερῶτων
μῖξωμεν Διονύσῳ·
τὸ ρόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἀρμόσαντες,
πίνωμεν ἄερά γελῶντες. -

Εἰς ἐκ τούτων μὲ παρακαλεῖ καὶ Διθύραβον πινδαρικὸν δι' αὐτὸν νὰ συνθέσω, προσφέρων με ὡς ὕλην τοῦ ἐγκωμίου του τὰς νέας πόλεις, τὰς ὁποίας μέλλει νὰ κτίσῃ, τὰς μεγάλας λίμνας, τὰς ὁποίας μέλλει νὰ ξηράνῃ, καὶ τὰς μακρὰς γεφύρας, διὰ τῶν ὁποίων μέλλει τὰς διακεχωρισμένας Ἐπαρχίας νὰ συνενώσῃ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἔβαλα κατὰ νοῦν, (ἔλεγε γθὲς εἰς πλούσιος εἰς συναναστροφὴν φίλων του,) νὰ μὴ φυλάξω παρὰ μίαν μόνον δραχμὴν, τὴν τοῦ πορθημείου, διὰ τὸν Χάρωνα. Φροντίδες λοιπὸν φιλαργυρίας καὶ ὑπολογισμοὶ Ἐξηνταβελόνου δὲν καταζαλίζουν τὴν κεφαλὴν μου, καὶ εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς ὀδοιπορῶν, σκορπίζω μὲ τὰς δύο χεῖρας τοὺς χρυσοὺς μου Ὀθωνας.

Εἶδα ὅτι τελειώνει τὸ στάδιον τοῦ βίου εἰς τριῶν πηγῶν λάκκον, ὅστις περιμένει καὶ τὸν ἄστεγον ψωμοζήτητην καὶ τὸν δορυκτῆτορα Ναπολέοντα καὶ τὸν ληστὴν τῶν μεγάλων

ὄδῶν καὶ τὸν ἐνάρετον Ἀριστείδην. Ἐγνώρισα ὅτι τὸ δαψι-
λευόμενον πρὸς τοὺς δυνατοὺς θυμιάμα πολλάκις ἀποσπᾶ
δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των. Φιλοδοξίας λοιπὸν καπνοὶ
δὲν διώκουν τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου ἔταν περὶ τὸ
μεσονύκτιον ἐξαπλόνωμαι εἰς τὴν μαλθακὴν μου στρωμνὴν.

Ἄλλοι, διὰ τοὺς πολλοὺς των περισπασμοὺς καὶ τὰς με-
γάλας μερίμνας των πάσχοντες αὐπνίαν, καταφεύγουν, ὡς
εἰς μέγα ναρκωτικόν, εἰς τὴν Εὐθαγγελικὴν Σάλπιγγα, ἢ
κάλλιον εἰς τὸν Βενθάμην μεταφρασθέντα παρὰ τοῦ Κυρίου
Γεωργίου Ἀθανασίου. Ἄλλ' ὁ ἄφροντις ἐγὼ, ἀπῆλλαγμένος τῆς
τοιαύτης νόσου, ἀγρυπνῶ μόνον ὡσάκις θέλω ἢ ν' ἀκούσω
ἀπὸ τὸν ἐξώστην μου κιθαριστὰς Ζακυνθίους τραγωδοῦντας
τὸ τοῦ φιληθόνου Σαλωμοῦ

« Τὰ τραγούδια μου τάλεγεσθε ὅλα,
Τοῦτο μόνον δὲν θέλει εἰπεῖ... »

ἢ ν' ἀναγνώσω ἐπὶ τῆς κλίνης μου τὴν θελκτικὴν ἀλληλο-
γραφίαν τοῦ Φρεδερίκου μετὰ τοῦ Βολταίρου καὶ τὰς Ἐξο-
μολογήσεις τοῦ Ἰκώδου Ρουσσῶ. Τὴν περασμένην δὲ νύ-
κτα, ἀπεκοιμήθην καὶ μετὰ τὴν περιέργον ἐξιστόρησιν συμ-
βάντων τινῶν τοῦ ὑπηρετοῦ μου. Συγχωρήσατέ με, φίλοι, νὰ
σᾶς τὴν ἐπαναλάβω καθ' ὅσον τὴν ἐνθυμοῦμαι... Ἀλλὰ μὴν
ἀνοίγετε πλατὺ στόμα διὰ νὰ χασμηρυθῆτε... Μάθετε πρῶ-
τον τίς εἶναι ὁ ὑπηρετὸς μου.

Ὁ λεγόμενός μου δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς συνήθεις ἐκεῖνους
τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι δὲν ἐμβαίνουν εἰς μίαν οἰκίαν εἰμὴ
διὰ νὰ κλέψωσι κἀνὲν περὶ ὄνιον ἢ μαχαίριον ἀργυροῦν καὶ νὰ
φύγωσιν, ἢ διὰ νὰ σπᾶσωσιν ἀπὸ ἀνεπιτηδείότητά κἀνὲν κά-
τοπτρον πεντακασιδόραχμον. Ἐχει μακρὸν πλατὺ Ἀντιστρατή-
γου Δίπλωμα τοῦ 1825 ἔτους, ὅτε ὁ Κωλέττης, πολεμῶν
τὸν Μυροκορδάτον, ἐχάριζεν εἰς ὅλους πλουσιοπαρόχως

τὴν στρατηγικὴν ἐμπειρίαν, καὶ περιμένει ὥρα τῆ ὥρα
βαθμὸν Ταγματάρχου ἀπὸ μίαν Ἐπιτροπὴν καὶ ἀργυ-
ροῦν Σταυρὸν ἀπὸ ἄλλων. Ἀκούσας ἐν ἡμῶν ἔτος τὸ
καταπειστικὸν « Μάλιστα » τοῦ Κυρίου Μυροκορδάτου,
ἔφραγε τὰ ὅσα ἐκέρδισεν ἑπτὰ χρόνους εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶ-
να. Πιστεύσας δύο ἄλλα ἔτη εἰς τὸ σειρήνιον « Πολὺ καλὰ »
τοῦ Κυρίου Κωλέττου, ἐπώλησε καὶ τὰ ἐνδύματά του. Και-
ροφυλακτῶν ἕως οὗ νὰ ἐπικυρωθῆ ὁ προσωρινὸς Πραιὸς εἰς
τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμμικῶν, ὑπέπεσε εἰς χρέος
δισχιλίων δραχμῶν. Προσωρινὸν θεωρῶν τὸν Δρόσον Μαν-
σῶλαν καὶ περιμένων νὰ συμπληρωθῆ τὸ Ἰπουργεῖον, ἐρρί-
φθη τέλος πάντων ἀπὸ τοὺς δανειστάς του καὶ εἰς τὴν
φυλακὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόλις καὶ μετὰ βίας πρὸ μικροῦ
διεσώθη.

Διέτρεξεν ὅλην τὴν ἐλληνικὴν ἐπανάστασιν, ὑπῆρέτησεν
ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ὄλων τῶν Ὀπλαρχηγῶν, ἐμβῆκεν εἰς ὅλας
τὰς ἐκδιουργίας, ἐγνώρισε ὅλα τὰ Κόμματα καὶ ὅλα τὰ ἱστο-
ρικὰ πρόσωπα. Ἀγγίνους, ἀστειὸς καὶ, (πρᾶγμα σπάνιον ἀρ-
κετὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα,) ὄχι ἀγράμματος, ζῆ ὡς φίλος μάλλον
ἢ ὡς ὑπηρετὸς εἰς τὴν οἰκίαν μου, λαμβάνων μηνιαῖον δέκα
στερλίνας, τὸν μισθὸν δηλαδὴ ἐνὸς Συνταγματάρχου τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Φάλαγγος.

Βλέπων γὰρ τὰ μεσάνυκτα ὅτι δὲν εἶχα διαθέσειν ἀκόμη
νὰ κοιμηθῶ καὶ δὲν εὔρισκα κἀνὲν τῆς ὀρέξεώς μου βιβλί-
ον, « νὰ σᾶς διηγηθῶ ἐγὼ, ἀνθέντη, (με εἶπεν) ὀλίγα ἀπὸ τὰ
ὅσα με συνέβησαν πρὶν ἔμβω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας· ἴσως
διασκεδάσετε ὀλίγον... » καὶ εἰς τὴν ἀπόκρισίν μου « λέγε »
ὁ Θρασύβουλος, (τοιαῦτα πομπώδη ὀνόματα λαμβάνουν οἱ
σημερινοὶ μας Ἕλληνες,) ἤρχισε νὰ λέγη.

« Ἦλθα εἰς τὰς Ἀθήνας πρόπερσι, μηνυθεὶς ἀπὸ τὸν Γραμματέα τῶν Ἐσωτερικῶν. Εἶχα πωλήσει ἐπὶ δημοπρασίας εἰς τὸ Ναύπλιον τὸ ἥμισυ μέρος τῶν φορεμάτων μου, καὶ μόλις εἴκοσι δραχμαὶ ἦσαν ὅλα μου τὰ μετρητά. Ἐμβαίνω κατὰ πρῶτον εἰς ἓν μεγάλον Καφφενεῖον. Ἐνὸς ἀπόστολος τοῦ Ἐκλαμπροτάτου Γραμματέως μου μόλις με βλέπει, καὶ χύνεται εἰς τὰς ἀγκάλας μου, με κατασπάζεται, με εἰδοποιεῖ ὅτι με προσμένει Δίπλωμα εἰς τὴν Γραμματείαν τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ με λέγει νὰ πῶμεν εἰς υγιάν τοῦ προστάτου μου. Ἦσαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ παρόντες. Ἀπὸ τὴν χαρὰν μου προσφέρω εἰς τὸν ἓνα ζαχαρικά, κερνῶ εἰς τὸν ἄλλον μαδέρην καὶ ἀνθοσμῖαν, ἐξοδεύω τὰς δραχμάς μου ὅλας καὶ, βέβαιος διὰ τὸ Δίπλωμά μου, τρέχω εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Γραμματέως... λείπει ὁ Ἐκλαμπροτάτος εἰς τὸ Γραφεῖόν του. Ἐπιστρέφω μετ' ὀλίγον... τρώγει ὁ Ἐκλαμπροτάτος. Ἐπανέρχομαι πάλιν... κοιμᾶται ὁ Ἐκλαμπροτάτος. Καὶ τετάρτην φορὰν ἔρχομαι... ὦ τῆς εὐτυχίας μου! τὸν βλέπω... με κτυπᾷ εἰς τὴν πλάτην τρίς... τὸν ὀμιλῶ περὶ Διπλώματος... ἀφίνει τὴν βίβλην μου καὶ με δείχνει τὴν ἰδικήν του... φεύγω κεραυνοκτυπημένος, μὴν ἠξέυρων ποῦ νὰ ὑπάγω καὶ τί νὰ γένω.

« Ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἐγνώριζα ἓνα Πανοσιώτατον, ῥοδοσπρόσωπον καθὼς ὁ Βάκχος, γεμάτον καὶ στρογγυλὸν καθὼς (ὦρα των καλῆ!) τοῦ Περρῶκα οἱ πίθοι, τοὺς ὁποίους ἔσπανε τὸ μεθυσμένον μας Σύνταγμα εἰς τὸ Ἄργος. Σύνταγματικός καθὼς ἐγὼ, ἠγάπα τοὺς γάλλους, ἀλλὰ τοὺς γάλλους τῆς Ἰνδίας, καὶ καθ' ἡμέραν δύο τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καλοθρεμμένους φίλους του παρευρίσκοντο εἰς τὸ γεῦμά του. Ἀνέφερε συχνὰ τὸ εὐαγγελικὸν τοῦτο ῥητὸν « οὐ τὰ εἰσεργόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐξεργόμενα » καὶ εἰς αὐτὴν ἐπάνω τὴν

βᾶσιν, κατεβίβαζε καὶ κατεστοίβαζεν εἰς τὴν μεγάλην ἀποθήκην τῆς κοιλίας του καὶ γάλλους καὶ γαλλίδας. Ἐζήτησα μικρὴν κώχην εἰς τὴν εὐλογημένην του τράπεζαν, ὑποσχόμενος νὰ τὸν κάμω τὸν βωμολόχον καὶ νὰ τὸν τραγουδῶ μερικὰ τραγούδια ἐρωτικὰ, τὰ ὅποια ὠνόμαζεν αὐτὸς τοῦ Σατανᾶ, πλὴν ἄκουε με μεγάλην του εὐχαρίστησιν. Μ' ἐδέχθη, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἥσυχον λιμένα ἔξασφάλισα τὸ δυστυχισμένον μου πλοιάριον. Ὀλίγον ὁμως καιρὸν ἐβάσταζεν ἡ εὐτυχία μου. Εὐρέθημεν κατὰ συνεργίαν διαδόλου εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκίαν, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Κυρίαν, Πνευματικαὶ καὶ οἱ δύο... Ὁ φίλος, ὀργισθεὶς διότι, ἐπεμῆκα εἰς τὰ ὅποια ὠνόμαζεν ἐκκλησιαστικά του δικαιώματα, μ' ἔδωκεν ἀμέσως τὸ διαβατήριόν μου.

« Περίλυπος ὡς ὁ Ἀδὰμ ὅταν ἐξέπεσεν ἀπὸ τὸν παράδεισον καὶ εἰς τοὺς πέντε δρόμους τριγυρῶν, ἀπαντῶ γινώριμόν μου παλαιόν. Ὁ φίλος, τέλειος τεχνίτης καὶ ἅγιον λείψανον τῆς ἑλληνικῆς ραδιουργίας, ἦτον ἀπερωμένος ψυχὴν καὶ σῶμα εἰς μίαν φατρίαν... δεν τὴν λέγω... Σὲ ὠμίλει διὰ τὸ σύστημα του καθὼς ὁ θρησκῆς Δερβίσης διὰ τὸν Μωαμεθανισμόν, καὶ τὸ Πιστεύω του ἦτον ὁ Φατριάρχης του. Μ' ἐχαίρετσε φιλικώτατα, μ' ἐρώτησε διὰ τὴν κατάστασίν μου, καὶ μαθὼν μόλις τὴν ἀμπεχανίαν μου, μ' ἐπρόσφερε τὴν κατοικίαν του. Ὁ ἄνθρωπος, ὅλος σχέδια καὶ φροντίδες, πότε ἤθελε νὰ με δώσῃ γράμματα πρὸς τοὺς Καπετάνους τῆς Ρουμέλης διὰ νὰ ἐμβωσιν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὴν ἀναγούρευσιν τοῦ βασιλέως, πότε ἤθελε νὰ με στείλῃ ὡς μυστικὸν ἀπόστολον εἰς τὴν Μεσσηνίαν, καὶ ὕστερα πάλιν ἀλλὰζων γνώμην με παρεκίνει νὰ φωνάξω εἰς τὰ Καφφενεῖα ὑπὲρ τοῦ αὐθέντου του. Προσμένων τὴν εἰκοστὴν Μαΐου, ἐμέτρα τὰς ἡμέ-

ρας εἰς τὰ δάκτυλά του, καὶ πολλαῖς φοραῖς ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κόμματος ἐγύριζε τὰ μεσάνυχτα εἰς τὴν οἰκίαν του κατακόκκινος ὡσάν Χερουβείμ ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ λέγων με με ξηροβηχῆματα ὑπερήφανα· « εἰς ὀλίγας ἡμέρας με βλέπεις καὶ δὲν με γνωρίζεις. » Μ' ὅλα ὅμως τὰ λαμπρά μας μέλλοντα, τὸ παρὸν μας δὲν ἦτον τόσον ἀξιόλογον, καὶ ὁ φίλος, ὅστις προσκλήσας με εἰς τὸ ἀρχοντικὸν του με εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μοιράζῃ μαζί μου τὸ γεῦμά του, πολὺ δὲν ἔχανεν εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, ἐπειδὴ πολλαῖς φοραῖς οὔτε φωτίαν ἀνάπταμεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ ὅταν σπανίως ἐκαθήμεθα εἰς τὴν τράπεζαν, με τὸ κερὶ κἀνεὶς ἐζήτει τὸ κρέας. Ἡ εἰκοστὴ ὅμως Μαΐου!.. Τί τὴν κάμνεις;.. αὐτὴ μᾶς ἐχόρταινε καὶ μᾶς ἐθάμβωνεν ἢ καταραμένη ἀπὸ μακριὰ με ποδιὴν γεμάτην δραχμὰς, Διπλώματα καὶ Σταυρούς. Ποτὲ τὰ μεσάνυχτα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου αἱ καλογραφαὶ καὶ οἱ καλόγηροι ὄλου τοῦ κόσμου δὲν φυλάττουν με τὴν ἀνυπομονησίαν ν' ἀνοίξῃ ὁ οὐρανὸς καὶ νὰ φανῇ τὸ ἅγιον φῶς, με ὅσον καρδόκτυπον αὐτὸς καὶ ἐγὼ παρεμυνεύμεν ὄλην τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς Μαΐου νὰ φέξῃ ὁ ἥλιος...

« Ἐξημέρωσε τέλος πάντων. Ἀφ' οὗ εἶδα ὅλας τὰς βασιλικὰς πομπὰς καὶ παρατάξεις, ἐπέστρεψα περὶ τὰς δώδεκα εἰς τὴν οἰκίαν. Πεινῶν καὶ περίεργος ἐνταῦτῳ νὰ μάθω τὰ νέα τῆς ἡμέρας, δὲν ἔβλεπα τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ ὁ φίλος νὰ συμπάγωμεν καὶ ν' ἀρτύσῃ τὸ γεῦμά μας με τὰς χαρροποιὰς του εἰδήσεις. Πρώτην φορὰν εἶχαμεν καλὰ φαγητά. Ἐρχεται μετ' ὀλίγον ὁ καλὸς μου, ἀλλὰ με φυσιογνωμίαν ἀλλοιωμένην καὶ με ὄψιν θανάτου, καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ γρῦ πίπτει ὡσάν νεκρὸς εἰς τὸ στρῶμά του... « Ἀδελφε! φίλε! » φωνάζω ἐγὼ, καὶ οὐκ' ἦν φωνὴ καὶ οὐκ' ἦν ἀκρόασις... Κά-

θημαι τότε μόνος εἰς τὴν τράπεζαν, τρώγω καλὰ, πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ οικοδεσπότη καὶ τῆς φατρίας του, καὶ ἂν με εἶδε πλέον ἄς τὸ γράψῃ.

« Ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τὴν ἀναθεματισμένην Πολιτικὴν, γίνομαι τότε ἀρχιυπηρέτης εἰς τὸν Πρέσβυν μιᾶς μεγάλης Δυνάμεως... ὄνομα καὶ μὴ χωριό... Εἰς τὴν Ἐξοχότητά του ἐσυχνόερχοντο πολλοὶ φατριασταὶ μας, τὸν ἐκρινόποιον τὰ μυστικὰ τοῦ Κράτους καὶ ἤλπιζαν ἀπ' αὐτὸν

Καὶ κουδούκια με σταφύλια,

Καὶ λαγούς με πετραχήλια.

Ὁ αὐθέντης μου, ἀφ' οὗ ἔφρευχν, τοὺς ἐπεριέελα διὰ τὴν μωρίαν των, τοὺς κατεφρόνει ὡς προδότας τῆς πατρίδος των, καὶ εἰς τὰς μετ' αὐτῶν σχέσεις του σκοπὸν ἄλλον δὲν εἶχε παρὰ, φαινόμενος εἰς τὴν Κυβέρνησίν του ἄξιος καὶ εἰδήμων ὄλων τῶν διατρεχόντων εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἐπιτύχῃ κἀνενα προβιδασμὸν ἢ παράσημον. Οἱ Κύριοί μας μ' ὄλον τοῦτο ἐπρόσμεναν ἀπ' ἐκείνον Ἱπουργεῖα, μεταβολὴν τῶν καθεστώτων, ἐρχομὸν στόλων καὶ στρατευμάτων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Με πόσῃ εὐχαρίστησιν τὸν ἄκουαν νὰ ὑβρίζῃ ἐμπρὸς των τὴν Κυβέρνησίν μας, καὶ νὰ τοὺς δίδῃ λόγον τιμῆς ὅτι θέλει ἀναγκάσει τὸν Ἀρμανσπέργην νὰ τοὺς παραχωρήσῃ τὰς λαμπροτέρας θέσεις. Ἵποσχέσεις Διπλωμάτου!.. Μίαν ἡμέραν ἔξαφνα φθάνει ταχυδρόμος εἰς τὴν Πρεσβείαν... Ὁ Ἐξοχώτατος κράζει εὐθύς τοὺς Κυρίους τούτους εἰς τὴν οἰκίαν του, τοὺς ἐπιπλήττει ἀσθμαίνων καὶ τοὺς παρακινεῖ νὰ σέβωνται τὴν Κυβέρνησίν των. Ἀλλ' ἔφυγεν ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα· ἔφυγα κ' ἐγὼ ἀπ' ἐκείνον.

« Ποῦ νὰ ὑπάγω;.. Ἴδοὺ ὁ Κύριος Βλάκ, Ἀστυνόμος τῆς Πρωτευούσης, ἐμπρὸς μου κατὰ τύχην με συ-

σταίνει ὁ φίλος εἰς τοῦ Ἀρχικαγκελερίου, καὶ γίνομαι θυρωρὸς καὶ Κλητὴρ τῆς Εἰσοχότητός του. . . Ὡ! . . νὰ δὰ τώρα καὶ' αὐτὸ πυροποιοῦν! . . Ὁ ἕνας ἐζήτει Ἰπουργεῖον, ὁ ἄλλος Συμβούλου Δίπλωμα, αὐτὸς Διοίκησιν, ἐκεῖνος Σταυρόν. Ἀνέβαιναν, κατέβαιναν, ἤρχοντο, ἐξανήρχοντο, οἱ Γραμματεῖς διὰ ψύλλου πήδημα, οἱ Πρέσβεις διὰ νὰ εἰποῦν τὴν γνώμην των εἰς τὰ διατρέχοντα, οἱ Σύμβουλοι τῆς Ἐπικρατείας διὰ νὰ συμβουλευσοῦν τὰ δέοντα. Ἐμβαζᾶ τὸν ἕνα; ἐθύμωεν ὁ ἄλλος. Ἐφευγεν αὐτὸς μὲ ξυρισμένον πρόσωπον; ἤρχετο ἐκεῖνος χαμογελῶν ὡς νὰ εἶχεν εἰς τὸ κομπόδεμα τὸ Ἰπουργεῖον. . . τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Πολλαῖς φοραῖς ἔμβαζαν εἰς ὁμιλίαν καὶ μὲ τοὺς πλέον τρανοὺς των. Τί ἐρωτήσεις τάχα νὰ μ' ἔκαμν; « Ποῖος ἀπ' ὅλους συγχοῦρχειται περισσύτερον εἰς τὸν Ἀρχιγραμματέα; . . Ὅταν ἀναγγέλλης τ' ὄνομά μου πῶς σὲ φαίνεται τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχιγραμματέως; » Δὲν φθάνουν αὐτὰ ἕνα μῆνα μ' ἐπιλάττειεν ὁ θεοκατάρατος ὑπρέτης ἐνὸς Ἐφημεριδογράφου, ζητῶν τὸ Δίπλωμα τοῦ αὐθέντου του ἀπὸ ἐμὲ ὡσὰν νὰ τὸ εἶχα ὑποσχεθῆ ἑγὼ, καὶ μ' ἐφοβέριζεν ὅτι θὰ γυρίσῃ τὸ φύλλον. « Γύρισέ με καλῆτερα τὴν πλάτην σου » τὸν εἶπα ἐγὼ μίαν ἡμέραν, καὶ τοῦ ἔκλεισα τὴν θύραν εἰς τὸ πρόσωπον. . .

« Ἢμουν ἔτοιμος, αὐθέντη, διὰ νὰ νυστάξετε νὰ σᾶς φέρω τὸ ἀποψινὸν φύλλον τοῦ ἀποκοιμητικοῦ μας Ταχυδρόμου. Ἄλλὰ, βλέπω, σᾶς πέρνει ὁ ὕπνος καὶ χωρὶς τὴν βοήθειάν του. . . καληνύκτα σας, λοιπόν. »

Ἡ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ.

Δὲν γνωρίζω διατὶ καὶ πῶς ἡ Κυβέρνησις καὶ ἐγὼ εἶχαμεν ἀποφασίσει αὐτὴ μὲν νὰ διδῆ ὀλίγα χρημάτια εἰς ἐμὲ, ἐγὼ δὲ πολὺν κόπον εἰς αὐτήν. Μὲ τὸν κάλαμον λοιπὸν εἰς τὴν χεῖρα καθήμενος εἰς τὸν κοιτωνίσκον μου, παρέφραζα τὸν Τιμολέοντα τοῦ Πλουτάρχου, τὸν Συνταγματικὸν αὐτὸν τῆς Ἀρχαιοτάτης, καὶ ἤμην εἰς ἀμφιβολίαν πρὸς ποῖον ν' ἀφιερῶσω τὸ πονημά μου, πρὸς τοὺς Συνταγματικούς τῆς ἐν Ναυπλίῳ Ἐθνοσυνελεύσεως ἢ τῆς ἐν Προνοίᾳ, ὅτε μ' ἔφεραν τὴν ἐφημερίδα τοῦ Σωτῆρος. Εἰς ἐν ἄρθρον τῆς ἰαμβικῶς συντεταγμένον εἰς λογιωτατισκὸς τριακοσιοπεντηκοντάδραχμο;, (ἀν τὸν ἐμάντευσα,) μ' ἐσκωριασμένας ἑλληνικὰς λέξεις, ἑραρισμένας ἀπὸ τὸν Βαρῖνον καὶ τὸν Σουΐδαν, μὲ ἀπεθείδικον τετραγωνικῶς ὅτι δὲν ἔπραπε ν' ἀνταλλάττω ἐγὼ φιλολογικούς μου ἰδρώτας μ' εὐτελεῖς μέταλλον. Διὰ ν' ἀφήσῃ αὐτὸς καὶ τὸ κοινὸν καὶ ἐμὲ ἤσυχον, καταπεισθεὶς ἐγὼ ὅτι μὲ τὴν δάφνην τοῦ Ἑλικῶνος καὶ μὲ τὰ νερὰ τῆς Κασταλίας ζῶσιν οἱ πικηταί, εἰς τρεῖς εὐθύς λόγους ἔγραψα τὴν παραίτησίν μου καὶ τὴν ἔστειλα εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῆς Παιδείας. Ἰπήγα ἔπειτα πρὸς διασκεδάσειν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς μεγάλου τῆς ἡμέρας. Τὸν ἀναφέρω ἐν παρέργῳ περὶ τῆς παραίτησέως μου. Ὁ Ἐκλαμπρότατος μ' ἐπιπλήττει διὰ τὴν πράξιν μου. Τὸν ὁμιλῶ περὶ ἀνεξαρτησίας χαρακτῆρος, περὶ ἐλευθερίας συνειδήσεως, περὶ σκοποῦ μου νὰ ζήσω ἀγροτικὸν ἤσυχον βίον μακρὰν τῆς τύρης τῶν πόλεων. Μὲ βλέπει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μὲ ὄμμα οἴκτου, ὑπογελαῖ διὰ τὸν λογιωτατισμόν μου καὶ φαίνεται ὅτι μὲ μὴ καταδέχεται τὴν συναναστροφὴν τοιοῦτου ἐξωτικῆς ὄντος. Θέλων ὁμῶς νὰ ἐπιδείξῃ καὶ εἰς

ἐμὲ ἀκόμη τὰ μεγαλεῖά του, στρέφει τὴν ὀμιλίαν εἰς ἑαυτὸν, μὲ διηγείται τὰς ὑψηλὰς του ἐνασχολήσεις, μὲ παρενέειρε τὰς πολλὰς πρὸς αὐτὸν κολακείας τῶν ἀνθρώπων, τὴν μεγάλην πρὸς αὐτὸν ὑπόληψιν τῆς Κυβερνήσεως, καὶ, ὡς ὁ Κραῖτος τὸν Σόλωνα, ἐτοιμάζεται ἤδη νὰ ἐρωτήσῃ καὶ αὐτὸς ἐμὲ « τίς ὁ ὀλβιος; » ὅτε τὸν ἔρχεται βασιλικὸν διάταγμα... Τὸ ἀποσφραγίζει εὐθὺς... ταραττεται... Ὠχρῖᾶ καὶ μένει στιγμὰς τινὰς ἄλαλος. Μὲ τὴν κώχην τῶν ὀφθαλμῶν μου παρατηρῶ τὰς κινήσεις του ὄλας. Σηκόνεται, κινεῖται μὲ ἀγῶνα, προφέρει μινύλογον διακοπτόμενον ἀπὸ τὸ πάθος, ἔρχεται πρὸς ἐμὲ, στέκει καὶ μὲ ζητεῖ συγχώρησιν διότι δὲν μ' ἔβλεπε τόσῃν ὥραν ἐμπρὸς του. « Ἐδῶ εἶμαι πάντοτε, τὸν λέγω δὲν ἔφυγα... » « Ἐδῶ;... » ἀποκρίνεται, καὶ πάλιν ἐξακολουθεῖ νὰ περιπατῇ. Πίπτει τέλος πάντων εἰς μίαν καθῆκλαν, καὶ ἀναστενάζων, ἐκ βάθους ψυχῆς μὲ ὀμιλεῖ περὶ ἀνεξαρτησίας χαρακτῆρος, περὶ ἐλευθερίας συνειδήσεως, περὶ σκοποῦ του νὰ ζῆσῃ ἀγροτικὸν ἥσυχον βίον. Μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ψάλλει τὸν Ἕμνον τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς Ἀρετὴν, καὶ εἶν' ἐτοιμὸς νὰ μ' ἐκφωνήσῃ ὄλα τοῦ Θεοκρίτου τὰ Εἰδύλλια. Πιστεύω τὸν κατάρατον κατὰ γράμμα, καὶ νομίζων ὅτι θέλω τὸν ἔχει σύντροσον εἰς τὴν ἀγροτικὴν μου ζῶην τὸν προβάλλω νὰ παραιτηθῇ... « Νὰ παραιτηθῶ!.. (φω νάζει μὲ ἄγρια βλέμματα) νὰ παραιτηθῶ!.. (μὲ ἀνωρθωμένας τρίχας) νὰ παραιτηθῶ!.. (μὲ σπασμώδη χεῖλη.) » Λαμβάνων τότε τὸ σκιαδίον μου, τὸν λέγω « ἀνεξαρτησίαν χαρακτῆρος, Κύριε Ἰπουργέ! ἐλευθερίαν συνειδήσεως, Κύριε Ἰπουργέ! ἀγροτικὸν ἥσυχον βίον, Κύριε Ἰπουργέ! » καὶ φεύγω καγγάζων.

Εἶχα σκοπὸν, ἀναγνώσταί μου, νὰ σᾶς ἐξυμνήσω τὰ θέληγητρα ὄλα τοῦ ἀγροτικοῦ βίου. Ἀλλὰ στοχάζομαι ὅτι κανεὶς ἄλλος εἰς τὸν πανηγυρικὸν τοῦτον δὲν δύναται τόσον νὰ ἐπιτύχῃ, ὅσον Ἰπουργὸς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξώσεώς του Ἰπομονῆ· λοιπὸν λάβετε, Κύριοι, μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ βασιλέως μας.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΡὸς τοὺς Ἰπάλληλους

ΠΕΡΙ Αὐλικότητος.

Πολλοὶ ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητοί μου Ἰπάλληλοι τῆς Κυβερνήσεως, εἴσθε συνδρομηταὶ εἰς τὴν Πλάστιγγά μου. Νομίζω λοιπὸν πρέπον, Κύριοι, νὰ φανῶ κατὰ τι πρὸς σᾶς χρήσιμος καὶ ἐγώ. Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς μας νυμφεύεται· Ἰδοὺ Αὐλὴ καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως σχηματίζεται, καὶ κανεὶς ἀκόμη ἀπὸ τοὺς τόσους Δημοσιογράφους μας δὲν ἔλαβε τὴν διάκρισιν νὰ γράψῃ διὰ σᾶς οὐδὲ τὴν παραμικρὰν διατριβὴν περὶ τῆς μεγάλης αὐλικῆς ἐπιστήμης. Ἐρχομαι νὰ ἐκπληρώσω ἐγὼ τὸ χρέος τῶν Ἐφημεριδογράφων, καὶ νὰ σᾶς φωτίσω εἰς τὸ νέον στάδιον, ὅπου ἐμβαίνετε.

Θέλετε ἴσως μὲ εἰπεῖ ὅτι τόσον πολλὰ πράγματα εἰς αὐτὴν τὴν ὕλην ὁ σατυρικός ἐγὼ δὲν ἔπεται νὰ γνωρίζω. Βέβαια ὅχι· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐρανισθῶ ἀπὸ συγγραφεῖς τὰ διδακτικώτερα περὶ τῆς ἐντελοῦς Αὐλικότητος παραδείγματα καὶ νὰ σᾶς τὰ ἐγγαράξω εἰς τὴν μνήμην;

Ὁ νέος Καλῖφης Μοτιλιλλάχ ἐπίστρεφεν ἀπὸ μακρυνὴν περιπέγησιν εἰς τὴν Βαβυλῶνα διὰ ν' ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ θρόνου.

διαδεχόμενος τὸν πρὸ μικροῦ ἀποθανόντι πατέρα του. Ἔιχε διδάσκαλον καὶ συνοδοιπόρον τὸν φρόνιμον Ἀλιβούρ, ὅστις, βλέπων τὸν πρωτόκειρον βασιλέα εὐδιάθετον νὰ ὠφεληθῆ ἀπὸ τὰς γνώσεις του, τὸν κατέπεισε ν' ἀφειθῆ, διὰ νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Αὐλῆς, εἰς μίαν του μέθοδον. Κατὰ συμβουλήν του λοιπὸν ἐμέτῃκεν ὁ Μοτιλιλλάχ χωρὶς πομπὴν καὶ ἄγνωστος εἰς τὴν Καθέδραν του. Ἡ φήμη ὅμως τοῦ ἐρχομοῦ του διεκρινώθη παρευθὺς, καὶ οἱ Μεγιστᾶνες ὅλοι συνέβρυσαν κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Ἀλιβούρ διὰ νὰ μάθωσιν ἀπ' αὐτὸν τὰς κλίσεις καὶ τὴν διάθεσιν τοῦ νέου Καλίφου των. Τὰ Χρονικὰ λέγουσι ὅτι κατ' ἀρχὰς ἦλθεν ὁ μέγας Ἰμάμης, ἄνθρωπος αὐστηρῶν ἠθῶν καὶ ἠξεύρων ἐκ στήθους ὄλοντο Κοράνιον ὕστερον ὁ μέγας Βιζύρης, γέρον κακόχυμος καὶ περάσας τὴν ζωὴν του εἰς τὰς ὑποθέσεις μακρὰν τῶν ἡδονῶν ἔπειτα ὁ πρῶτος Ἐμίρης, ἀνδρείος πολεμιστῆς καὶ διατρίψας πάντοτε εἰς τὰ στρατόπεδα μετ' αὐτὸν δὲ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Εὐνούχων. Ὁ πρῶτος ἐλυπήθη κατάκαρδα, μαθὼν ὡς μυστικὸν ἀπὸ τὸν πνευματώδη Ἀλιβούρ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦτον ἐκδοτος εἰς τὴν οἰνοποσίαν. Ὁ δεύτερος ἄφησεν ἀναστεναγμὸν βαθὺν, ἀκούσας ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχε μανίαν διὰ νὰ στολιζέται. Ὁ τρίτος ἔχυσε καὶ δάκρυα πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Μονάρχης τοῦ ἔχανε τὸν νοῦν διὰ τὴν μουσικὴν καὶ τὸν χορὸν. Ὁ τέταρτος ἐκεραυνοβολήθη, βεβαιωθείς ὅτι ὁ Μεγαλειότατος ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν τοὺς πολέμους καὶ τὰς ἐκστρατείας. Ἡ ἡμέρα τῆς παρουσιάσεώς των ἔφθασε, καὶ ἀπὸ πλῆθος Αὐλικῶν ἐγένετο τὸ Ἀνακτόριον. Ἐξαίφνης ἔρχεται ὁ εὐλαβέστατος Ἰμάμης κονδυλῶν ἀπὸ τὴν μέθην καὶ μυρίζων ὄλας ἀνθοσμίαν, ὁ γηραλέος Βιζύρης χαδεύων τὴν ξανθοθαμμένην γενειάδα του καὶ ὡς νέος ἐλαφρὸς πατῶν εἰς τοὺς ὄνυχας, ὁ ἀρεσιμάνειος Ἐμίρης ψιθυρίζων ἕνα νέον σκοπὸν καὶ

εἰς τοὺς χαιρετισμούς του σύρων τοὺς πόδας ὡς ἐπιτήδειος χορευτῆς, καὶ ὁ Ἀρχιευνοῦχος φορῶν περιεμφλατῆν καὶ θώρακκ. Ὁ βασιλεὺς εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ἐκστασιν δι' αὐτὴν τὴν παντομίμην καὶ ἤρχισε νὰ ὀργίζεται, ὅτε ὁ Ἀλιβούρ τὸν ἔδωκε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

Βλέπετε λοιπὸν, Κύριοι, ὅτι ὁ τεχνίτης Αὐλικὸς πρέπει, ἂν ὁ βασιλεὺς του ἦναι χωλὸς νὰ χωλαίη καὶ αὐτὸς ἂν ἐκεῖνος κυρτὸς νὰ κυρταίη καὶ αὐτὸς, ἂν ἐκεῖνος μύωψ νὰ μυωπάζῃ καὶ αὐτὸς καὶ δὲν εἶναι τρόπος νὰ μὴν ἀνεγνώσαστε ὅτι ἐπὶ μονοφθαλμίας Φιλίππου τοῦ Μακκαιδόνοιο οἱ περὶ αὐτὸν ἐκάλυπτον τὸν ἕνα των ὀφθαλμῶν, καὶ διότι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατὰ κακὴν ἔξιν ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του κλιτῆν πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὤμον, ἔκλινον ὅλοι καὶ τὴν ἰδικὴν των ὁμοίως.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ Ὄθων θέλει ἐπανελθεῖ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Ἑλλάδα χωρὶς κημίξιν ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας καὶ κλίσεις, τὰς ὁποίας ψευδῶς ἀπέδιδεν ὁ Ἀλιβούρ εἰς τὸν Καλίφην του. Θέλομεν μόνον τὸν ἰδεῖ νὰ συντροφεύεται ἀπὸ μίαν νέαν βασίλισσαν. Σᾶς συμβουλεύω ἐπομένως, φίλοι μου, νὰ λάβετε καὶ σεῖς ὅλοι γυναῖκα, ἂν θέλετε νὰ εὐδοκιμήσετε εἰς τὰ πολιτικά σας.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν ἡ Γερουσία τῶν Ῥωμαίων ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀκτάβιον Αὐγουστον συζύγου δικαίωμα ἐφ' ὅλων τῶν Κυριῶν τῆς Ῥώμης. Νομίζω λοιπὸν ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα σήμερον ἕνας Κύριος ἔκαμε πολλὰ καλὰ καὶ φρόνιμα ὅταν, ἐρωτηθεὶς ἀπὸ ἕνα Βασιλέα περὶ τῆς γυναικὸς του, ἀπεκρίθη· « εἶναι κάλλιστα... εἰς τὰς διαταγὰς σας, Μεγαλειότατε. »

Νὰ σᾶς διηγηθῶ ἀνέκδοτον ὠφελιμώτατον ἐνὸς Αὐλικοῦ· θέλει σᾶς χρησιμεύσει ὡς μέγα μάθημα, καὶ θέλετε συγχωρεῖ τὴν ψυχὴν μου ἀφ' οὗ ἀποθάνω. Ἐνας Καρδιναλὸς

παντοδύναμος ἐκυβέρνα τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸν δέκατον ἑβδόμον αἰῶνα. Ὁ Δουξ Γραμμόντης, Φοίνιξ τῶν Αὐλικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔχων θάρρος μὲ τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα, ἐμβαίνει μίαν ἡμέραν εἰς τὸν θάλαμόν του χωρὶς νὰ προαγγελθῆ. Εὐρίσκει τὸν πρῶτον Ἰπουργὸν τοῦ Βασιλείου πρὸς διασκέδασιν συσφίγγοντα τοὺς πόδας καὶ ἀναπηδῶντα πρὸς τὸν τοῖχον. Ὁ Δουξ συναισθάνεται πρῶτος τί φορικτὸν ἔγκλημα εἶναι νὰ εὕρῃ τις ἕνα μέγαν Πολιτικὸν εἰς τοιαύτην παιδαριώδη θέσιν. Ἄλλος τις ὀλιγώτερον ἀγγίνους ἤθελεν ἀποσυρθῆ ἀμέσως μὲ ταπεινάς ἐξαιτήσεις συγγνώμης, αἱ ὅποιαι ἤθελον δεῖξῃ τότε εἰς τὸν Καρδινάλην ὅλην τὴν ἀτοπίαν τῆς στάσεως, ὅπου εὐρέθη. Ἀλλὰ τί κάμνει ὁ πονηρὸς μας Αὐλικός; προχωρεῖ μὲ βίαν καὶ φωνάζει «στοιχιματίζω ἑκάτον σκοῦδα ὅτι πηδῶ ὑψηλότερα παρὰ ἡ Ἐξοχότης σας» καὶ ἰδοὺ ἀρχίζει νὰ πηδᾷ καὶ αὐτὸς μὲ τὸν Ἐξοχώτατον. Ὁ πνευματώδης Δουξ, ὡς λέγουν, ἠθέλησε νὰ χάσῃ καὶ τὸ στοίχημα, πηδῶν ὀλίγα δάκτυλα παρακάτω ἀπὸ τὸν Καρδινάλην. Διὰ τοῦτο, ἀγαπηθεὶς περισσότερον, ἐγένεν ὕστερον καὶ Μαρσεάλος τῆς Γαλλίας.

Καὶ σεῖς, Κύριοι Γραμμόνται τῆς Ἑλλάδος, ἐξετάσατε μὲ τὴν συνειθισμένην σας ἐπιτηδειότητα κανένα ὑπερήτην τοῦ Ἀρχιγραμματέως ἢ τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότης παίξῃ τὰς ομάδας ἢ ἄλλο τι παρόμοιον. Ἄν ἔχη τοιαύτην συνήθειαν, ἀφήσατε τότε κατὰ μέρος μίαν στιγμὴν τὰς ὑψηλάς σας ἐνασχολήσεις, καὶ κάμετε τρόπον νὰ ἐμβατε εἰς τὸ παιγνίδι μὲ τὸν Ἐξοχώτατον. Ἀνοίξετέ τα ὅμως τέσσαρα νὰ ρίπτετε πάντοτε τὴν πέτραν σας στραβὴν καὶ νὰ χάνετε, ἂν θέλετε νὰ κερδίσετε...

Ἱερατικὴ κλάσις δὲν εἶναι καὶ αὐτὴ τόσο ἀνεπιτήδειος εἰς τὴν κολακείαν δύναται νὰ σᾶς δώσῃ καλὰ τινα μαθήματα. Συγκροτοῦσα μὲ τὰ ἑξαπτέρυγα ζῶα τῶν Σεραφεῖμ τὴν Αὐλὴν τοῦ Θεοῦ, συνειθισμένη εἰς τοὺς ναοὺς πάντοτε νὰ θυμιάζῃ, πάντοτε νὰ παρακαλῆ καὶ πάντοτε νὰ ψάλλῃ ἀλληλουῖα, ἢ πονηρὰ ἠξεύρει καὶ εἰς τοὺς ἐπιγεῖους Θεοὺς νὰ ἐπιδαψιλεύεται τὴν σμύρναν, τὰς γονυκλισίας καὶ τοὺς ἀσιατικούς ὕμνους τοῦ Δαβίδ. Πλὴν ἐνίοτε ἀπὸ ὑπερβολικὴν εὐλάβειαν καὶ ἀφοσίωσιν ὑπερπηδᾷ τὰ ὅρια. Ἐνας Καπουκῖνος, λέγουν, ἱεροκηρύττων ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, τοῦ δεκάτου τετάρτου Λουδοβίκου, ἤρχισεν οὕτω τὴν διδασχὴν του· «Ἀδελφοί μου, θέλομεν ἀποθάνει ὅλοι... (Ἐπειτα στεκόμενος ἐξαίφνης καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν βασιλέα) Ναί, Μεγαλειότατε, θέλομεν ἀποθάνει σχεδὸν ὅλοι.» Ὁ ἱερεὺς ἐστοχάσθη ἀνάρμοστον νὰ εἴπῃ τις πρὸς βασιλέα ὅτι δὲν εἶναι ἀθάνατος καὶ δὲν θέλει ζῆσει εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα ὡς τὰ ὄρη τοῦ Σινᾶ. Ἀφίνομεν εἰς τοὺς Συνοδικούς μας νὰ ἐξετάσωσι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καὶ νὰ κρίνωσι τὸ πρᾶγμα μὲ τὴν συνήθη των οὐδερέκειαν.

Ὁ αὐτὸς Μονάρχης, γηράσας, παρεπονεῖτο μίαν ἡμέραν εἰς τὴν τράπεζαν ὅτι δὲν εἶχε πλέον ὀδόντας. «Ἐ! Μεγαλειότατε, καὶ ποῖος ἔχει ὀδόντας;» ἀπεκρίθη ἕνας Αὐλικός, κρύπτων ὅσον τὸ δυνατόν τοὺς ἰδικούς του λευκοὺς καὶ δυνατούς. Ὡν ἤδη ἐξηκοντούτης, ὁ ἴδιος πάλιν περὶ Ἀξιωματικοῦ τινος γέροντος, ὅστις ἐζήτηε νὰ γίνῃ ἀπόμαχος, ἠρώτησε τὸν Μαρσεάλον Βιλλεροᾶ «Ποίαν ἡλικίαν ἔχει; — Τὴν ἡλικίαν, βασιλεῦ, (ἀπεκρίθη αὐτὸς) ὅλου τοῦ κόσμου· ἐζήκοντα ἕξ χρόνους.» Καὶ ὕστερον θαυμάζομεν διὰ τὴν τόσο γλυκὴν πρᾶγμα εἶναι ἡ βασι-

λεία και τόσα αἵματα χύνονται πρὸς ὑποστήριξιν ἐνὸς θρόνου!

Μὴν ἐκλαμβάνετε πάλιν καὶ ἡμᾶς τοὺς λογιωτάτους δι' αὐτόχρημα ἁγίους. Ἐξεύρομεν καὶ ἡμεῖς οἱ φιλόσοφοι ἐνίοτε νὰ κάμωμεν ἐξαιρέσεις εἰς τοὺς γενικοὺς κανόνας μας. Ἐνθέρμος ὁπαδὸς πρακτικῆς φιλοσοφίας, ὁμοιος μὲ λόγιόν μας ἀποτυχόντα παρ' ἀξίαν ἀπὸ θέσεις καὶ ζῶντα ἐξ ἀνάγκης χωρὶς ὑπεύργημα, ὁ σοφὸς Διδερὸτος προσεκληθῆ ποτὲ εἰς τὴν Ἑσσίαν ἀπὸ τὴν Μεγάλην Αἰκατερίναν, ἣτις εἶχεν ἀναβῆ πρὸ μικροῦ εἰς τὸν θρόνον ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ἀνδρός της. Ἐμπροσθέν της μίαν ἡμέραν ἤρχισεν αὐτὸς ν' ἀναθεματίζῃ ὅλην τὴν σατανικὴν φυλὴν τῶν κολάκων καὶ νὰ λέγῃ ὅτι ἐχρειάζετο δι' αὐτοὺς ἐπίτηδες κόλασις χωριστή. Ἡ Αὐτοκρατορίσσα διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐφρόνει ὁ κόσμος εἰς τὰ Παρίσια περὶ τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου Κζάρου. Ἐννοήσας παρευθὺς τὴν πονηρίαν της ὁ Διδερὸτος, ἐπιθύρισε λέξεις τινὰς περὶ ἀνάγκης πολιτικῆς... περὶ λόγων ἀνωτέρων... «Κύριε Διδερὸτε, τὸν εἶπε μὲ τρόπον ψυχρὸν ἡ Αἰκατερίνα, προσέξτετε καλὰ· ἂν ὄχι πρὸς τὸν ἄδην, τοῦλάχιστον πρὸς τὸ πουργατόριον διευθύνεσθε.»

Γνωρίζω, Κύριοι, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ Αὐλικοὶ μισοῦν τὸν θνητὸν, τὸν ἑποῖον διὰ τὰ συμφέροντά των θεοποιῦν, καὶ ὅτι, ἅμα τὸν ἰδῶσιν ἐκθρονισθέντα τῆς δυνάμεώς του, τὸν ἐγκαταλείπουν. Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ὁ δέκατος τέταρτος Λουδοβίκος, ὑπέργηρος ἦδῃ, ἔπασσε βαρέως ἀρρώστος, ἀνελόγως μὲ τὴν πρόοδον τῆς ἀσθενείας ἠλαττόνετο τὸ πλῆθος εἰς τὴν Αὐλὴν του καὶ κῆζανε καθ' ἡμέραν εἰς τὴν τοῦ Βασιλικῷ Παλατίου, ὅπου διέτριβεν ὁ μέλλων νὰ

τὸν διαδεχθῆ Λουξ τῆς Αὐρηλίας, ὅστις, διὰ νὰ μανθάνῃ τότε ἀκριβῶς τὴν στάσιν τῆς υγείας τοῦ βασιλέως, ἠρώτα μόνον ἂν τὴν αὐγὴν ἦσαν πολλοὶ Αὐλικοὶ εἰς τὸν βασιλικὸν ἀντιθάλαμον. Σεῖς ὁμῶς, φίλοι μου, ἂν (ὁ μὴ γένοιτο εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα!) ἐκπέσῃ κινεῖς Ἰπουργός μας, προσέξτετε καλὰ μὴ τὸν ἀφήσετε μόνον ὡς κάλχημον ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐπειδὴ ὁ διάδοχός του θέλει σᾶς μυρισθῆ καὶ δὲν θέλει σᾶς πιστεῦσῃ πλέον ὡς ὁ προκατόχός του. Τοιαύτην παρατήρησιν ἀναγκαῖον ἐνόμισα νὰ σᾶς κάμω, ἐπειδὴ μὲ ἀπορίαν μου εἶδα τὸν Κύριον Ἄβελ καὶ τὸν Κύριον Μαουρέρον, τριῶν ὄργυιῶν Ἀντιβασιλέα, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνχωροῦντας διὰ τῆς μικρᾶς τοῦ αἰγιαλοῦ θύρας ἀπὸ Ναύπλιον χωρὶς τὴν συνοδείαν κανενός σας· ἐπειδὴ ὕστερον, ἀφ' οὗ ἕνα χρόνον ἐφάγετε τὰ καλὰ παγωτὰ τοῦ Κυρίου Μυροκορδάτου εἰς τὰς διπλωματικὰς συναναστροφάς του, δὲν τὸν εἶπατε οὔτε ἐν «Ἐχε υγείαν!» ὅταν ἀνεχώρει διὰ τὸ Μόναχον· ἐπειδὴ ἀκόμη ὕστερότερα, ἀφ' οὗ δύο χρόνους ἐχορτάσατε μὲ τὸ «Ποῦ καλὰ» τοῦ Κυρίου Κωλέττου καὶ κατεσκονίσατε μὲ τὰ ὑποδήματά σας τὰ ὠρατὰ του γαλλικὰ ἐπιπλα, πολλοὶ ἀπὸ σᾶς ἐγίνετε ἄφαντοι τὴν ἡμέραν τῆς φυγῆς του καὶ δὲν τὸν ἐσυντροφεύσατε τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ ἐλακῶνος τῶν Ἀθηνῶν· ἐπειδὴ τέλος πάντων, ὅταν ὁ Κύριος Πρατῆς... (τί νὰ τὰ λέγω;...) ἐπειδὴ ὅταν ἴσω; ὁ Κύριος Μκινσώλκς... (τί νὰ προφητεύω τὸ μέλλον;...)

Οἱ Αὐλικοὶ (ἐλεγεν ὁ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Ἀντισθένης) ἔχουν τοῦτο μὲ τὰς παλλακίδας ὁμοιον, ὅτι καθὼς ἐκεῖναι καὶ αὐτοὶ ἐπεύχονται εἰς ὅποιον προσκολλῶνται ὅλα τ' ἀγαθὰ ἐκτὸς τῆς φρονήσεως.

Οὐ κολακες εἶναι καθὼς οἱ κλέπται· (ἔλεγεν ἄλλος πρὸς τὸν συγγραφεὰ βιβλίου τινός, ὅπου τὸν ἐγκωμιάζειν οὗτος μὲ ὑπερβολὴν καὶ ἀπεδείκνυε τὸν κίνδυνον τῆς ὑπὲρ τὸ δέον διακεχυμένης εἰς τὸν λαὸν παιδείας·) ἡ πρώτη φροντίς των εἶναι νὰ σβύνωσι τὰ φῶτα.

Ἄλλ' ἄς τοὺς ἀφήσωμεν ἐκείνους νὰ παραλαλοῦν. Ἐγὼ εἶμαι γνώμης, Κύριοι Ἰπαλληλίσκοι, ὅτι τὸ ἄλας τῆς πολιτικῆς ζωῆς εἶναι ἡ κολακεία, καὶ δι' ἐφόδιον τοῦ μακροῦ σταδίου, τὸ ὁποῖον μέλλετε νὰ διατρέξετε, σᾶς συμβουλεύω νὰ βᾶτε εἰς τοὺς σάκκους σας ἀρκετοὺς κόκκους θυμιάματος· κάμετέ το, καὶ θέλετε μίαν ἡμέραν εὐλογεῖ τ' ὄνομά μου. Οἱ δυνατοὶ τῆς γῆς ὁμοιάζουν τὰς εἰκόνας τῶν ναῶν· θέλουν λίβανον καὶ αὐτοί. Ὁ Ἀρίστιππος εἶχεν εἶπεῖ ὅτι ἔχουν οἱ μεγάλοι τὰ ὠτά των εἰς τοὺς πόδας. Παρατηρήθη ἔπειτα ὅτι ἔχουν τοὺς ὀφθαλμούς των εἰς τὰ γόνατα, καὶ διὰ τοῦτο βλέπουν κακῶς πᾶν ὅ,τι ἀνυψόνεται ὑπερῆνω.

(Εἰδοποιῶνται αἱ συνδρομαὶ ὅτι, ἂν καὶ δι' ἐλλείψιν ὕλης ἀξίας λογιῶν ἢ δι' ἄλλα τυπογραφικὰ ἐπιπέδια συμβαίη ἐνίοτε μικρὰ βραδύτης εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς Πλάστιγγος, πάντοτε ὅμως θέλουσιν ἔχει αἱ μὲν καταγραφέντες δι' ἐν ἐξάμηνον τὰ ἐξ χρωστούμενα φυλλάδια, αἱ δὲ δι' ἐν ἔτος τὰ δώδεκα.)